

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2002/13/EY,
annettu 5 päivänä maaliskuuta 2002,
neuvoston direktiivin 73/239/ETY muuttamisesta vahinkovakuutusyrityksiä koskevien solvenssi-
marginaalivaatimusten osalta

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN
 NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 47 artiklan 2 kohdan ja 55 artiklan,

ottavat huomioon komission ehdotuksen ⁽¹⁾,

ottavat huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat perustamissopimuksen 251 artiklassa määrättyä menettelyä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Rahoituspalvelujen toimintasuunnitelmassa, joka hyväksyttiin Eurooppa-neuvoston 3 ja 4 päivänä kesäkuuta 1999 Kölnissä ja 23 ja 24 päivänä maaliskuuta 2000 Lissabonissa pidetyissä kokouksissa, tunnustetaan vakuutusyritysten solvenssimarginaalin merkitys vakuutuksenottajien etujen suojelemiseksi yhtenäismarkkinoilla, sillä sen avulla varmistetaan, että vakuutusyrityksille on asetettu niiden kattamien riskien luonteeseen nähden riittävät pääomavaatimukset.
- (2) Muun ensivakuutusliikkeen kuin henkivakuutusliikkeen aloittamista ja harjoittamista koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 24 päivänä heinäkuuta 1973 annetussa ensimmäisessä neuvoston direktiivissä 73/239/ETY ⁽⁴⁾ vaaditaan, että vakuutusyrityksellä on oltava solvenssimarginaali.
- (3) Vakuutusyrityksille asetettu vaatimus muodostaa vakuutusliikkeeseen liittyvien velvoitteiden täyttämiseen riittävän vakuutusteknisen vastuuvelan ylittävä solvenssimarginaali, joka toimii pääomapuskurina epäsuotuisissa liiketoimintaolosuhteissa, on merkittävä osa vakuutettujen henkilöiden ja vakuutuksenottajien etujen suojaamiseen tarkoitettua toiminnan vakauden valvontajärjestelmää.
- (4) Direktiivissä 73/239/ETY vahvistettuja nykyisiä solvenssimarginaalisääntöjä ei ole juurikaan muutettu myöhemmin annetuissa yhteisön säädöksissä. Muuta ensivakuutusta kuin henkivakuutusta koskevien lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten yhteensovittamisesta 18 päivänä kesäkuuta 1992 annetussa neuvoston direktiivissä 92/49/ETY (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi) ⁽⁵⁾ vaaditaan komissiota toimittamaan neuvoston direktiivillä 91/675/ETY ⁽⁶⁾ perustetulle vakuutuskomi-

tealle kertomus siitä, onko tarpeen yhdenmukaistaa edelleen solvenssimarginaalia koskevia sääntöjä.

- (5) Komissio on laatinut edellämainitun kertomuksen ottaen huomioon Euroopan unionin jäsenvaltioiden vakuutusvalvontaviranomaisten konferenssin laatiman vakuutusyritysten vakavaraisuutta käsittelevän kertomuksen suositukset.
- (6) Vaikka kertomuksessa todetaan, että nykyinen yksinkertainen järjestelmä on toiminut tyydyttävästi ja että se perustuu järkeviin periaatteisiin ja laaja-alaiseen avoimuuteen, siinä on havaittu joitakin erityistapauksissa esiintyviä puutteita varsinkin epävakaiden riskiprofilien osalta.
- (7) On tarpeen yksinkertaistaa ja korottaa nykyisiä vähimmäistakuurahastoa koskevia vaatimuksia, erityisesti korvausten ja toimintakustannusten tasoon alkuperäisen vahvistamisajankohdan jälkeen kohdistuneen inflaation vuoksi. Vastaavasti olisi korotettava myös kynnysarvoja, joiden ylittyessä sovelletaan alhaisempaa prosenttiosuutta, kun määritetään solvenssimarginaalivaatimusta vakuutusmaksujen ja korvausten perusteella.
- (8) Vähimmäistakuurahastojen ja näiden kynnysarvojen suurten kertakorotusten välttämiseksi tulevaisuudessa olisi otettava käyttöön mekanismi, jonka avulla rahastoa voidaan korottaa Euroopan kuluttajahintaindeksiin mukaisesti.
- (9) Erityistilanteissa, joissa vakuutuksenottajien oikeudet ovat uhattuina, on tarpeen myöntää toimivaltaisille viranomaisille valtuudet ryhtyä toimiin riittävän varhaisessa vaiheessa, mutta käyttäessään näitä valtuuksia toimivaltaisten viranomaisten olisi ilmoitettava vakuutusyrityksille valvontatoimiin johtaneet syyt hyvän hallinnon ja puolueettoman oikeudenkäynnin periaatteiden mukaisesti. Niin kauan kuin tilanne jatkuu tällaisena, toimivaltaisen viranomaisen ei olisi voitava antaa todistusta siitä, että vakuutusyrityksellä on riittävä solvenssimarginaali.
- (10) Ensivakuutusliikkeen harjoittajien hankkiman jälleenvakuutussuojan luonteessa tapahtunut markkinakehitys huomioon ottaen toimivaltaisille viranomaisille on tarpeen myöntää valtuudet rajoittaa solvenssimarginaalivaatimuksen alentamista tietyissä olosuhteissa.
- (11) Jos vakuutuksenantaja supistaa huomattavasti toimintaansa tai lopettaa uusien vakuutussopimusten tekemisen, on tarpeen vahvistaa asianmukainen solvenssimarginaali jäljellejääneestä toiminnasta aiheutuneiden vastuiden kattamiseksi vakuutusteknisen vastuuvelan tason mukaisesti.

⁽¹⁾ EYVL C 96 E, 27.3.2001, s. 129.

⁽²⁾ EYVL C 193, 10.7.2001, s. 16.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin lausunto, annettu 4. heinäkuuta 2001 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 14. helmikuuta 2002.

⁽⁴⁾ EYVL L 228, 16.8.1973, s. 3, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/26/EY (EYVL L 181, 20.7.2000, s. 65).

⁽⁵⁾ EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27).

⁽⁶⁾ EYVL L 374, 31.12.1991, s. 32.

- (12) Nykyisiä solvenssimarginaalivaatimuksia olisi korotettava huomattavasti eräiden vahinkovakuutusluokkien osalta, joilla on erityisen volatiilinen riskiprofiili, jotta vaadittu solvenssimarginaali vastaisi paremmin toiminnan todellista riskiä.
- (13) Kirjanpito- ja vakuutusmatemaattisten menetelmien erojen vaikutusten huomioon ottamiseksi on aiheellista tehdä vastaavat tarkistukset solvenssimarginaalivaatimuksen laskutapaan, jotta se voidaan laskea yhtenäisellä ja johdonmukaisella tavalla ja asettaa vakuutusyritykset samanarvoiseen asemaan.
- (14) Tässä direktiivissä olisi säädettävä solvenssimarginaalivaatimuksen vähimmäistasosta ja kotijäsenvaltion olisi voitava asettaa tiukempia sääntöjä niille vakuutusyrityksille, joille sen toimivaltaiset viranomaiset myöntävät toimiluvan.
- (15) Direktiivi 73/239/ETY olisi muutettava vastaavasti,

OVAT ANTANEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Direktiivin 73/239/ETY muuttaminen

Muutetaan direktiivi 73/239/ETY seuraavasti:

1) Korvataan 3 artiklan 1 kohta seuraavasti:

- ”1. Tätä direktiiviä ei sovelleta keskinäisiin yhtiöihin ja yhdistyksiin, jotka täyttävät kaikki seuraavat edellytykset:
- yhtiöjärjestyksessä tai yhdistyksen säännöissä on oltava määräykset ylimääräisten vakuutusmaksujen keräämisestä tai etuuksien pienentämisestä;
 - niiden liiketoiminta ei kata vastuusriskejä, ellei ole kyse liitännäisriskin vakuuttamisesta liitteessä olevassa C kohdassa tarkoitetulla tavalla, eikä luotto- tai takausriskiä;
 - tässä direktiivissä tarkoitettu toiminnasta saatu vuotuinen vakuutusmaksutulo ei ylitä 5:tä miljoonaa euroa;
 - ainakin puolet tässä direktiivissä tarkoitettu toiminnasta kertyneestä vakuutusmaksutulosta on saatava henkilöiltä, jotka ovat keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen jäseniä.

Tätä direktiiviä ei sovelleta yrityksiin, jotka täyttävät kaikki seuraavat edellytykset:

- yritys ei harjoita muuta tämän direktiivin soveltamisalaan kuuluvaa toimintaa kuin liitteessä olevan A kohdan 18 luokassa esitettyä toimintaa,
- tämä toiminta on yksinomaan paikallista ja se käsittää ainoastaan luontoisetuuksia, ja
- vaikeuksiin joutuneiden henkilöiden avustamisesta saadut kokonaisvuositulot eivät ylitä 200 000:ta euroa.

Tämän artiklan säännökset eivät kuitenkaan estä keskinäistä vakuutusyritystä hakemasta toimilupaa tai säilyttämästä sitä tämän direktiivin mukaisesti.”

2) Korvataan 16 artikla seuraavasti:

”16 artikla

1. Jäsenvaltion on vaadittava jokaiselta vakuutusyritykseltä, jonka kotipaikka on sen alueella, käytettävissä oleva solvenssimarginaali, joka on jatkuvasti riittävä tämän koko liiketoiminnan kannalta ja joka on vähintään tämän direktiivin vaatimusten mukainen.

2. Käytettävissä olevan solvenssimarginaalin muodostavat vakuutusyrityksen varat, joista on vähennetty kaikki ennakoitavissa olevat vastuut sekä aineettomat erät, mukaan lukien seuraavat erät:

- maksettu osakepääoma tai keskinäisen yhtiön tai yrityksen osalta takuupääoma lisättynä osakstilleillä, jotka täyttävät kaikki seuraavat vaatimukset:
 - perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrätävä, että näiltä tileiltä voidaan suorittaa maksuja jäsenille ainoastaan, jos se ei aiheuta käytettävissä olevan solvenssimarginaalin pienenemistä alle vaaditun tason, tai, yrityksen tultua puretuksi, jos kaikki yrityksen muut velat on maksettu;
 - perustamiskirjassa ja yhtiöjärjestyksessä on määrätävä, että kaikista i alakohdassa tarkoitetuista maksuista, jotka suoritetaan muutoin kuin yksittäisen osakkuuden päättymisen vuoksi, on ilmoitettava toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuukautta aiemmin ja että nämä voivat tämän määräajan kuluessa kieltää maksun;
 - perustamiskirjan ja yhtiöjärjestyksen asiaa koskevia määräyksiä voidaan muuttaa vasta, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta, jollei i ja ii alakohdassa esitettyistä vaatimuksista muuta johdu;
- rahastot ja varaukset (sidotut ja vapaat), jotka eivät vastaa vakuutusliikkeestä johtuvia velvoitteita;
- siirtyvä voitto tai tappio sen jälkeen kun siitä on vähennetty maksettavat osingot.

Käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetään vakuutusyrityksen omistuksessa suoraan olevien omien osakkeiden määrä.

Sellaisten vakuutusyritysten osalta, jotka diskonttaavat tai tekevät vähennyksen vakuutustekniseen korvausvastuuseensa sijoitustoiminnan tuoton huomioon ottamiseksi vakuutusyritysten tilinpäätöksistä ja konsolidoiduista tilinpäätöksistä 19 päivänä joulukuuta 1991 annetun neuvoston direktiivin 91/674/ETY (*) 60 artiklan 1 kohdan g alakohdassa sallitulla tavalla, käytettävissä olevaa solvenssimarginaalia alennetaan määrällä, joka saadaan vähentämällä tilinpäätöksen liitetiedoissa ilmoitetusta vakuutusteknisestä korvausvastuusta ennen diskonttausta tai vähennystä se vakuutusteknisen korvausvastuun määrä, joka on diskontattu tai johon on tehty vähennys. Tämä tarkistus tehdään kaikkien liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen riskien osalta, lukuun ottamatta vakuutusluokkiin 1 ja 2 kuuluvia riskejä. Muiden kuin 1 ja 2 vakuutusluokkien osalta vakuutustekniseen korvausvastuuseen sisältyvien eläkkeiden diskonttausta ei tarvitse tarkistaa.

3. Käytettävissä oleva solvenssimarginaali voi muodostua myös seuraavista eristä:

- a) Kumulatiivinen etuoikeutettu osakepääoma ja etuoikeus- asemaltaan huonommassa asemassa olevat lainat voivat muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi; tästä määrästä enintään 25 prosenttia saa olla määräaikaisia etuoikeus- asemaltaan huonommassa asemassa olevia lainoja tai määräaikaista kumulatiivista etuoikeutettua osakepääomaa, jos sen varalta, että vakuutusyritys joutuu konkurssiin tai purkautuu, on tehty sitovat sopimukset, joiden perusteella etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevilla lainoilla tai etuoikeutetulla osakepääomalla on kaikkien muiden velkojen saatavia huonompi etuoikeus, eikä niitä makseta takaisin ennen kuin kaikki muut kyseisenä ajankohtana olemassa olevat velat on maksettu.

Etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevan lainan on täytettävä myös seuraavat edellytykset:

- i) ainoastaan täysimääräisesti maksetut varat voidaan ottaa huomioon;
- ii) määräaikaisten lainojen alkuperäisen erääntymisajan on oltava vähintään viisi vuotta. Vakuutusyrityksen on viimeistään vuotta ennen erääntymisaikaa esitettävä toimivaltaisten viranomaisten hyväksyttäväksi suunnitelma siitä, miten käytettävissä oleva solvenssimarginaali aiotaan pitää vaaditulla tasolla tai saattaa sille tasolle erääntymispäivänä, jollei lainan osuutta käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista vähennetä asteittain vähintään viiden erääntymispäivää edeltävän vuoden kuluessa. Toimivaltaiset viranomaiset voivat antaa luvan näiden lainojen takaisinmaksuun ennakoon edellyttäen, että liikkeeseen laskeva vakuutusyritys pyytää sitä ja ettei käytettävissä oleva solvenssimarginaali laske vaadittua tasoa alemmaksi;
- iii) lainat, joiden erääntymisaikaa ei ole määrätty, voidaan maksaa takaisin ainoastaan noudattaen viiden vuoden irtisanomisaikaa paitsi jos niitä ei enää pidetä käytettävissä olevan solvenssimarginaalin osana tai aikaistettu takaisinmaksu edellyttää toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta. Jälkimmäisessä tapauksessa vakuutusyrityksen on ilmoitettava asiasta toimivaltaisille viranomaisille vähintään kuusi kuukautta ennen aiottua takaisinmaksupäivää sekä esitettävä käytettävissä oleva solvenssimarginaali ja vaadittu solvenssimarginaali ennen kyseistä takaisinmaksua ja sen jälkeen. Toimivaltaiset viranomaiset saavat antaa luvan takaisinmaksuun ainoastaan, jos vakuutusyrityksen käytettävissä oleva solvenssimarginaali ei laske vaadittua tasoa alemmaksi;
- iv) lainasopimus ei saa sisältää määräystä, jonka mukaan velka on tietyissä muissa olosuhteissa kuin vakuutusyritystä purettaessa maksettava takaisin ennen sovittua erääntymispäivää;
- v) lainasopimusta voidaan muuttaa ainoastaan, kun toimivaltaiset viranomaiset ovat ilmoittaneet, etteivät ne vastusta muutosta;

- b) Arvopaperit, joiden kestoa ei ole määritetty, ja muut rahoitusvälineet mukaan lukien muut kuin a alakohdassa mainitut kumulatiiviset etuoikeutetut osakkeet, voivat yhdessä a alakohdassa mainittujen, etuoikeusasemaltaan huonommassa asemassa olevien lainojen kanssa muodostaa enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

- i) niitä ei voida maksaa takaisin haltijan aloitteesta eikä ilman toimivaltaisten viranomaisten ennalta antamaa suostumusta;
- ii) liikkeeseen laskemista koskevan sopimuksen on annettava vakuutusyritykselle mahdollisuus lykätä lainan koron maksamista;
- iii) lainanantajan saatavilla vakuutusyritykseltä on oltava kaikkia muita etuoikeudettomien saatavien haltijoita huonompi etuoikeus;
- iv) arvopapereiden liikkeeseen laskemista koskevissa asiakirjoissa on määrättävä, että velkaa ja maksamattomia korkoja voidaan käyttää tappioiden kattamiseen siten, että turvataan vakuutusyrityksen liiketoiminnan jatkuminen;
- v) ainoastaan täysimääräisesti maksetut määrät otetaan huomioon.

4. Jos yritys on tehnyt perustellun hakemuksen kotijäsenvaltion toimivaltaiselle valvontaviranomaiselle ja toimivaltainen viranomainen on suostunut siihen, käytettävissä olevan solvenssimarginaalin voivat muodostaa myös seuraavat erät:

- a) puolet maksamattomasta osakepääomasta tai takuupääomasta, kun siitä on maksettu 25 prosenttia, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi;
- b) sellaisen keskinäisen yhtiön tai yhdistyksen tai niitä vastaavan yhteisön osalta, jonka maksut voivat vaihdella, kaikki ne lisämaksut, jotka se voi vaatia jäseniltä maksettavaksi kyseisenä tilikautena, enintään puolet enimmäismaksujen ja perittyjen maksujen erotuksesta, kuitenkin enintään 50 prosenttia käytettävissä olevasta solvenssimarginaalista tai vaaditusta solvenssimarginaalista, sen mukaan kumpi on alhaisempi. Toimivaltaisten kansallisten viranomaisten on määritettävä suuntaviivat ehdoille, joiden mukaisesti lisämaksuja voidaan hyväksyä;
- c) omaisuuden arvostuserot, jos nämä eivät ole luonteeltaan poikkeuksellisia.

5. Muutokset 2, 3 ja 4 kohtaan sellaisen kehityksen huomioon ottamiseksi, joka oikeuttaa käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin sisältyvien erien tekniseen tarkistukseen, tehdään neuvoston direktiivin 91/675/ETY (**) 2 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

(*) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 7.

(**) EYVL L 374, 31.12.1991, s. 32."

3) Lisätään artikla seuraavasti:

"16 a artikla

1. Vaaditun solvenssimarginaalin laskentaperusteina ovat joko vuotuiset vakuutusmaksut tai kolmen viimeksi kuluneen tilikauden keskimääräiset korvausmenot.

Jos kyseessä kuitenkin on vakuutusyrittäjä, joka pääasiallisesti vakuuttaa ainoastaan luottoriskejä taikka myrsky-, raesade- tai hallariskejä, on seitsemää viimeistä tilikautta pidettävä keskimääräisen korvausmenorasitteen vertailujaksona.

2. Jollei 17 artiklasta muuta johdu, vaaditun solvenssimarginaalin määrän on oltava yhtä suuri kuin suurempi kahdesta 3 ja 4 kohdassa tarkoitetusta tuloksesta.

3. Kun vakuutusmaksuja käytetään laskelman perustana sovelletaan jäljempänä esitetyllä tavalla laskettua vakuutusmaksutulon bruttomäärää tai vakuutusmaksutuottojen bruttomäärää sen mukaan kumpi on korkeampi.

Liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 vakuutusmaksuja korotetaan 50 prosenttia.

Ensivakuutusliikkeen vakuutusmaksut (mukaan lukien vakuutusmaksuihin liittyvät liitännäismaksut), jotka ovat erääntyneet viimeksi kuluneena tilikautena, lasketaan yhteen.

Näin saatuun summaan lisätään tulevan jälleenvakuutuksen vakuutusmaksut viimeksi kuluneen tilikauden aikana.

Tästä summasta vähennetään viimeksi kuluneen tilikauden aikana erääntyneiden, mutta saamatta jääneiden vakuutusmaksujen kokonaismäärä sekä niiden verojen ja veronluonteisten maksujen kokonaismäärä, jotka koskevat tähän summaan sisältyviä vakuutusmaksuja.

Näin saatu määrä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 50 miljoonaa euroa ja toinen ylimenevän osan; ensimmäisestä otetaan 18 prosenttia ja jäljimmäisestä 16 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan jakamalla yrityksen kolmen viimeksi kuluneen tilikauden korvauskulujen määrä, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvauskulujen bruttomäärällä; tämä suhdeluku ei kuitenkaan koskaan saa olla pienempi kuin 50 prosenttia.

Toimivaltaisten viranomaisten luvalla voidaan käyttää tilastollisia menetelmiä vakuutusmaksujen kohdentamiseksi vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 osalta.

4. Kun korvauksia käytetään jäljempänä esitetyllä tavalla, liitteessä olevassa A kohdassa lueteltujen vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 osalta korvauksia, korvausvastuuta ja takaisin saatuja korvauksia korotetaan 50 prosentilla.

Edellä 1 kohdassa määritettyinä ajanjaksoina maksetut ensivakuutuksen korvaukset (vähentämättä niistä jälleenvakuuttajien ja edelleenvakuuttajien osuutta) lasketaan yhteen.

Tähän summaan lisätään samoina ajanjaksoina tulevasta jälleenvakuutuksesta ja edelleenvakuutuksesta maksetut korvaukset sekä ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu viimeksi kuluneen tilikauden lopussa.

Tästä summasta vähennetään 1 kohdassa mainittuja ajanjaksoja koskevat takaisin saadut korvaukset.

Näin jäljelle jääneestä määrästä vähennetään sitä tilikautta, jolta tilitiedot on saatavissa, edeltävän kahden tilikauden jakson ensimmäisenä päivänä todettu ensivakuutuksen ja tulevan jälleenvakuutuksen korvausvastuu. Jos 1 kohdassa vahvistettu viiteajanjakso on seitsemän tilikautta, vähennetään sitä tilikautta, jolta tilitiedot on saatavissa, edeltävän kuuden tilikauden jakson ensimmäisenä päivänä todettu korvausvastuu.

Edellä 1 kohdassa määritellyn viiteajanjakson mukaisesti joko yksi kolmasosa tai yksi seitsemäsosa näin saadusta kokonaismäärästä jaetaan kahteen osaan, joista ensimmäinen käsittää enintään 35 miljoonaa euroa ja toinen yli menevän osan; ensimmäisestä otetaan 26 prosenttia ja jäljimmäisestä 23 prosenttia ja lasketaan ne yhteen.

Näin laskettu summa kerrotaan suhdeluvulla, joka saadaan jakamalla yrityksen kolmen viimeksi kuluneen tilikauden korvauskulujen määrä, josta on vähennetty jälleenvakuutuksesta saatavat korvaukset, korvauskulujen bruttomäärällä; tämä suhdeluku ei kuitenkaan koskaan saa olla pienempi kuin 50 prosenttia.

Toimivaltaisten viranomaisten luvalla voidaan käyttää tilastollisia menetelmiä vakuutusmaksujen, korvausvastuun ja takaisin saatujen korvausten jakamiseksi vakuutusluokkien 11, 12 ja 13 osalta. Liitteessä olevassa A kohdassa vakuutusluokan 18 osalta luetelluissa riskeissä korvausmenon, jota käytetään korvausperusteisen tuloksen laskemiseen, on sisällettävä ne kustannukset, jotka vakuutusyrittäjälle aiheutuu sen antamasta avusta. Nämä kustannukset on laskettava kotijäsenvaltion kansallisten säännösten mukaisesti.

5. Jos 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti laskettu vaadittu solvenssimarginaali on alhaisempi kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali, vaaditun solvenssimarginaalin on oltava vähintään yhtä suuri kuin edeltävän vuoden vaadittu solvenssimarginaali kerrottuna viimeisen tilikauden lopussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen korvausvastuun määrän ja viimeisen tilikauden alussa lasketun korvausvastuuta koskevan vakuutusteknisen korvausvastuun määrän välisellä suhdeluvulla. Näissä laskelmissa vakuutustekninen korvausvastuu lasketaan jälleenvakuutuksella vähennettynä, mutta tämä suhdeluku ei missään tapauksessa saa olla suurempi kuin yksi.

6. Molemmat 3 kohdan kuudennessa alakohdassa ja 4 kohdan kuudennessa alakohdassa tarkoitettuihin osiin sovellettavat osuudet alennetaan kolmasosaansa, kun kyseessä on sairausvakuutus, jota harjoitetaan samanlaisin vakuutusteknisin perustein kuin henkivakuutusta, jos

- a) suoritettavat vakuutusmaksut lasketaan sairastuvuustaulukoiden perusteella vakuutusmatemaattisia menetelmiä käyttäen;
- b) eliniän pitenemisen varalta muodostetaan varaus;
- c) riittävän suuren varmuuslisän muodostamiseksi peritään lisämaksua;
- d) vakuutusyrittäjä voi irtisanoa sopimuksen viimeistään ennen kolmannen vakuutusvuoden päättymistä;
- e) sopimuksen perusteella on mahdollista korottaa vakuutusmaksuja tai alentaa korvaussuorituksia myös olemassa olevien sopimusten osalta.”

4) Korvataan 17 artikla seuraavasti:

”17 artikla

1. Yksi kolmasosa 16 a artiklassa määritellystä vaaditusta solvenssimarginaalista muodostaa takuurahaston. Rahasto muodostuu 16 artiklan 2 ja 3 kohdassa sekä kotijäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen suostumuksella 4 kohdan c alakohdassa luetelluista eristä.

2. Takuurahasto ei saa olla alle 2 miljoonaa euroa. Jos yrityksen toiminta kattaa kaikki tai osan liitteessä olevassa A kohdassa lueteltuihin vakuutusluokkiin 10–15 sisältyvistä riskeistä, takuurahaston on oltava vähintään 3 miljoonaa euroa.

Jäsenvaltio voi alentaa vähimmäistakuurahastovaatimustaan neljänneksellä, jos kyseessä on keskinäinen yhtiö tai yhdistys tai niitä vastaava yhteisö.”

5) Lisätään artikla seuraavasti:

”17 a artikla

1. Tämän direktiivin 16 a artiklan 3 ja 4 kohdassa ja 17 artiklan 2 kohdassa vahvistetut euromääräiset määrät tarkistetaan vuosittain, ensimmäisen kerran 20 päivänä syyskuuta 2003, jotta voidaan ottaa huomioon muutokset Eurostatin julkaisemassa kaikki jäsenvaltiot kattavassa Euroopan kuluttajahintaindeksissä.

Tätä määrää tarkistetaan ilman eri toimenpiteitä siten, että euromääräistä perusarvoa korotetaan mainitussa indeksissä tämän direktiivin voimaantulon ja tarkistuspäivän välisenä aikana tapahtuneen prosentuaalisen muutoksen verran ja arvo pyöristetään ylöspäin täyteen 100 000 euroon.

Jos prosentuaalinen muutos viimeisimmän tarkistuksen jälkeen on alle 5 prosenttia, tarkistusta ei suoriteta.

2. Komissio ilmoittaa vuosittain Euroopan parlamentille ja neuvostolle tarkistuksesta ja 1 kohdassa tarkoitettavat tarkistettavat määrät.”

6) Korvataan 20 artiklan 2 kohdassa ilmaisu ”16 artiklan 3 kohdan” ilmaisulla ”16 a artiklan”.

7) Lisätään artikla seuraavasti:

”20 a artikla

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet vaatia taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelman laatimista kyseisiltä vakuu-

tusyrityksiltä, jos ne katsovat vakuutuksenottajien oikeuksien olevan vaarannettuja. Tervehdyttämissuunnitelmassa on oltava vähintään seuraavat tiedot kolmelta seuraavalta tilikaudelta:

- a) arviot hallintokustannuksista, erityisesti juoksevista yleiskuluista ja palkkioista;
- b) suunnitelma, jossa on yksityiskohtaiset arviot tuloista ja menoista ensivakuutusliiketoimien ja tulevien jälleenvakuutusten ja menevien jälleenvakuutusten osalta;
- c) taseen kehittymistä koskeva ennuste;
- d) arviot vakuutusliikkeestä johtuvien velvoitteiden ja vaaditun solvenssimarginaalin kattamiseen tarkoitetuista varoista;
- e) yleinen jälleenvakuutuspolitiikka.

2. Jos vakuutuksenottajien oikeudet vaarantuvat yrityksen heikentyneen taloudellisen tilanteen vuoksi, jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet velvoittaa vakuutusyritykset pitämään korkeampaa vaadittua solvenssimarginaalia sen varmistamiseksi, että vakuutusyrittäjä pystyy täyttämään solvenssi-vaatimukset lähitulevaisuudessa. Tämän korkeamman vaaditun solvenssimarginaalin on perustuttava 1 kohdassa tarkoitettuun taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaan.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet alentaa kaikkien käytettävissä olevaan solvenssimarginaaliin hyväksyttävien erien arvoa erityisesti, jos näiden erien markkina-arvossa on tapahtunut merkittäviä muutoksia viimeisen tilikauden päättymisen jälkeen.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisilla viranomaisilla on valtuudet pienentää 16 a artiklan mukaisesti määritettyä jälleenvakuutukseen perustuvan solvenssimarginaalin alennusta, jos

- a) jälleenvakuutus sopimusten luonne tai niiden laatu on muuttunut merkittävästi viimeksi kuluneesta tilikaudesta;
- b) jälleenvakuutus sopimuksiin ei liity liittyvää risksiirtoa tai se on vähäistä.

5. Jos toimivaltaiset viranomaiset ovat vaatineet vakuutusyritykseltä taloudellisen aseman tervehdyttämissuunnitelmaa 1 kohdan mukaisesti, ne eivät saa antaa todistusta tämän direktiivin 10 artiklan 3 kohdan toisen alakohdan, neuvoston direktiivin 88/357/ETY (toinen vahinkovakuutusdirektiivi) (*) 16 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja neuvoston direktiivin 92/49/ETY (kolmas vahinkovakuutusdirektiivi) (**) 12 artiklan 2 kohdan mukaisesti niin kauan kuin ne katsovat vakuutuksenottajien oikeuksien olevan vaarannettuja 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla.

(*) EYVL L 172, 4.7.1988, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/26/EY (EYVL L 181, 20.7.2000, s. 65).

(**) EYVL L 228, 11.8.1992, s. 1, direktiivi sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 2000/64/EY (EYVL L 290, 17.11.2000, s. 27). ”

2 artikla

Siirtymäkausi

1. Jäsenvaltiot voivat myöntää vakuutusyrityksille, jotka tämän direktiivin tullessa voimaan harjoittavat vakuutustointia niiden alueilla yhdessä tai useammassa direktiivin 73/239/ETY liitteessä tarkoitettussa vakuutusluokassa, viiden vuoden määräajan tämän direktiivin voimaantulopäivästä alkaen toimintansa mukauttamiseksi tämän direktiivin 1 artiklassa säädettyihin vaatimuksiin.

2. Jäsenvaltiot voivat lisäksi myöntää kaikille 1 kohdassa tarkoitetuille yrityksille, jotka viisivuotiskauden päättyessä eivät vielä ole kokonaan muodostaneet vaadittua solvenssimarginaalia, enintään kahden vuoden lisäajan edellyttäen, että nämä yritykset ovat direktiivin 73/239/ETY 20 artiklan mukaisesti esittäneet valvontaviranomaisen hyväksyttäväksi toimenpiteet, jotka ne aikovat tätä varten toteuttaa.

3 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on annettava 20 päivään syyskuuta 2003 mennessä tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset. Niiden on ilmoitettava tästä komissiolle viipymättä.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on säädettävä, että 1 kohdassa tarkoitettuja säännöksiä sovelletaan ensimmäisen kerran 1 päivänä

tammikuuta 2004 tai kyseisenä kalenterivuotena alkavien tilikausien tilinpäätösten valvontaan.

3. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitetuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

4. Komissio toimittaa viimeistään 1 päivänä tammikuuta 2007 Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen tämän direktiivin soveltamisesta ja tarvittaessa pitemmälle menevän yhdenmukaistamisen tarpeesta. Kertomuksesta on käytävä ilmi, miten jäsenvaltiot ovat hyödyntäneet tässä direktiivissä tarjottuja mahdollisuuksia ja etenkin, onko kansallisille valvontaviranomaisille annettu harkintavalta johtanut siihen, että valvonnassa on huomattavia eroja yhteisäismarkkinoilla.

4 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä.

5 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Brysselissä 5 päivänä maaliskuuta 2002.

Euroopan parlamentin puolesta

Neuvoston puolesta

Puhemies

Puheenjohtaja

P. COX

R. DE RATO Y FIGAREDO